

LOS COMUNEROS, EXTREMADURA I MADRID

En ple debat sobre les diverses propostes de finançament per Catalunya, crec que és útil recordar que el govern espanyol es va comprometre a publicar les balances fiscals a finals d'aquest any, gràcies a una moció de Convergència i Unió, aprovada per tots els grups parlamentaris del Senat, amb l'abstenció del Grup Popular. Si el govern espanyol compleix amb el mandat de la Cambra Alta, finalment tindrem unes dades oficials dels fluxos d'ingressos i despesa pública i la balança fiscal entre Catalunya i l'Administració Central de l'Estat.

Encara que hi ha el rebuig taxatiu a relacionar les condicions de l'acord de finançament amb les balances fiscals, es clar que aquestes representen una referència cabdal. Totes les estimacions realitzades des de l'àmbit acadèmic coincideixen, encara que amb grau d'intensitat diferents segons la metodologia utilitzada, en l'evident, intens i creixent dèficit que pateix Catalunya i que ha confirmat el treball presentat pel *Grup de Treball per l'actualització de la Balança Fiscal de Catalunya*, designat per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions de l'Administració de l'Estat – Generalitat de Catalunya, treball que constitueix una referència bàsica, i ho ha estat sens dubte a l'hora d'elaborar les propostes de finançament per fomentar la necessitat d'assolir un nou model que asseguri una situació més equilibrada i evitar la carència de recursos que estant afectant greument i negativament l'economia catalana i el seu futur.

En les conclusions del Grup de treball, es destaca que l'any 2001, l'aportació neta de Catalunya al conjunt espanyol, s'hauria situat entre el 7,5 i el 9,2 per cent del seu PIB, i que aquesta aportació no era puntual, ans al contrari, continuada i creixent. Experts que han analitzat l'estudi de l'esmentat Grup de Treball, han destacat que Catalunya, fa en temes relatius, una més gran aportació a l'Estat Espanyol i també a la Unió Europea que els *landers* més rics d'Alemanya, el que mostra una situació a més d'injusta, impossible de mantenir per Catalunya si es vol que l'economia catalana progressi i pugui atendre les necessitats dels seus empresaris per disposar de l'entorn favorable que precisen les empreses i també per atendre adequadament les prestacions socials dels ciutadans catalans.

Precisament, ara acaben de publicar-se dues anàlisi que mostren palesament els greus perjudicis que causa l'actual sistema de finançament, que finalment s'expressen en les balances fiscals a Catalunya. En un estudi de la *Fundación de Cajas de Ahorro (FUNCAS)*, l'any passat Catalunya estava a la cua del creixement de les comunitats autònomes, amb el 2,43 per cent per sota de la mitjana estatal que és del 2,83 per cent. Es podia aduir que el transvasament de fons públics havia servit per reequilibrar les diferències territorials, però el fet que la Comunidad de Madrid i Navarra, es situïn respectivament en el primer i segon lloc en creixement, amb el 3,29 i el 3,26, introdueix un argument molt important que haurien de considerar els que no volen acceptar la necessitat de la revisió del nostre sistema de finançament, que perjudica Catalunya però no

serveix per reequilibrar les diferències territorials. Des de fa anys l'economia catalana va reculant per manca dels recursos adients i de les infraestructures que li son necessàries per, fins i tot, mantenir-se en els nivells assolits en relació a la Unió Europea, com s'ha demostrat amb la revisió de les dades de convergència econòmica elaborada per la Comissió Europea.

El cinisme que han esgrimit els diversos governs espanyols, ha estat sense mesura, mentre la Unió Europea publica les estadístiques relatives a totes les regions europees incloses les comunitats autònomes espanyoles, des de Madrid, amb els *corifeus* de torn, s'han negat reiteradament a la possibilitat de publicar les balances fiscals realitzades pel govern, en clara contradicció amb les possibilitats tècniques per realitzar-ho. Com va expressar en el Senat, la presidenta de l'*Instituto Nacional de Estadística*, Sra. Carmen Alcaide, que el passat mes de febrer va dir que si el govern (espanyol) ho demanava, estava en condicions de publicar-les. "I tant que si, si es fa per a la Unió Europea, amb la metodologia SEC 95, perquè no fer-ho per Espanya", va raonar.

Es clar que si a més dels estrangulaments que patim per manca dels recursos que ens corresponen, a nivell interior el govern català paralitza la realització d'infraestructures amb els recursos que disposa, com acaba de denunciar la Cambra de Comerç, les dificultats per l'economia catalana encara s'accentuaran més. I en això si que no es la *perfidia madrilenya* la que causa el perjudici. Amb tot, i tornant a fer referència a la necessitat d'un nou finançament per Catalunya, potser cal recordar que les nostres reivindicacions, no són específicament catalanes, són les corresponents a la necessitat de tenir una posició digna i justa, com la dels *comuneros de Castilla*, que com recull en un escrit el cardenal Adrián a Carles I, deien: "*las pecunias. de Castilla se deben gastar en provecho de Castilla y no de Alemania, Aragón o Nápoles, etc... y que Vuestra Majestad ha de gobernar cada tierra con el dinero que de ella recibe*". Castilla potser no, però Madrid va aconseguir capgirar els termes i ha incrementat en un 6,7 per cent la seva diferència amb Extremadura, encara que quan es tracta de Madrid, al govern extremeny li sembli tant bé.

Carles A. Gasòliba
Senador de CIU per Barcelona